

Ohlédnutí**Nejprve dušičkové**

Nálada týdne, kdy je psán tento Zpravodaj, je veskrze dušičková, tedy déšť, sníh, mráz, vítr, padající listí a k tomu řada zpráv ne právě povzbuzujících. Procházky přírodou bylo nutné zaměnit za procházky po hřbitovech a čerstvé květy za umělé květiny v smutečních věncích. I vzpomínky jsou častěji směřovány k těm, kteří nás v našich rodinách i v našich společenstvích již opustili. Často se nám v myšlenkách objevují podoby a jména našich předchůdců, které jsme v našich tělesech zažili. U mně jsou to především postavy sbormistrů a dirigentů Metoda Doležila, Antonína Šídla, Vladimíra Doležala, Jiřího Vály, Karla Zamrazila, Josefa Skalického, Aloise Škarky, z předsedů Jaroslava Šoura, Josefa Nečesaného, Josefa Kocourka, ze svých kolegů Jaroslava Pšeničky, Jiřího Dvořáka, Eduarda Janyše, Adolfa Nováka, Dalibora Pícky, Rudolfa Stonjeka, Karla Modrocha, Jana Boubelíka, Vladimíra Matějky, Josefa Procházky, Jaroslava Kloučka, Václava Beneše, Vladimíra Šolce, Václava Matouška, Antonína Kučery, Josefa Kaliny, Aloise Novotného, Slavojce Princla, Otakara Marka, Jaroslava Čecha, Václava Hájka, Jana Jiřího Holuba, Karla Kosa, Jana Jeřábka, Miroslava Rožánka, Zdeňka Slavíka, Zdeňka Tůmy, Václava Vitvara, Zdeňka Landy, Stanislava Plota, Františka Zimy, Jaroslava Šimáka, Miroslava Brože, Antonína Hejnice, Jana Petra, Zdeňka Pospíšila, Josefa Dražana, Bedřicha Hlavy, Josefa Petráše, Oty Filipa, Ericha Kantora, Vladimíra Papíka, Dušana Machovce, Oldřicha Pohla. Zcela poslední osobností v té dlouhé řadě je Vladimír Vorel.

Zemřel náhle 21. října v plné kondici fyzické, psychické a pěvecké. Ve strašnickém krematoriu dne 30. října jsem se s ním loučil těmito slovy:

Vázení smuteční hosté, vážení pozůstalí, dozněly tóny známého Foerstrova sboru, které svému kolegovi naposled zazpívali členové Pražských mužských sborů, mezi něž ještě před několika dny zesnulý patřil. V textu této skladby zpíváme slova básníka Josefa Václava Sládka:

*Z osudu rukou vzal jsem svůj los
jak obilné zrno, jež hodil na brázdu kdos.
Jak obilné stéblo, jež vyrostl v klas
a k zemi se schýlí když mu dospěl čas.*

Těmito slovy začíná neobyčejně pravdivá báseň, kterou jsme recitovali již v prvních letech školní docházky, ale k opravdovému pochopení těchto slov dospíváme až v tomto věku, kdy v metafoře klíčícího zrna, které

*Vzklíčí a roste, dá zrno a dost,
jak ono na zemi jsem jenom host.*

teprve vidíme onu zákonitost lidského života.

Uprostřed slunného podzimu a uprostřed příprav na setkání se slovinským sborem Lyra Kamnik a dalšími sbory, které Praha v uplynulých dnech na festivalu nazvaném Praga Cantat – Praha zpívá hostila, nás jako blesk z čistého nebe zasáhla zpráva o smrti našeho přítele, kamaráda, kolegy a bratra, čestného člena Pěveckého sdružení pražských učitelů a nositele zlatého odznaku Unie českých pěveckých sborů **Mgr. Vladimíra VORLA**.

Měl jsem právě na svém pracovním stole rozložené fotografie z Mezinárodního festivalu ve Vlachově Březí, kterého jsme se společně s Vladimírem před 14 dny účastnili a prohlížel si tváře svých kolegů, v nichž se zračila radost z úspěšného vystoupení. I z Vladimírovy tváře lze vyčíst uspokojení nad tím, co právě s námi podnikal. Proto jsem považoval telefonickou zprávu o jeho úmrtí nejprve za žert. Teprve po několika hodinách jsem tuto zprávu byl nucen přijmout za reálnou.

Vstoupil do našeho *Sdružení* právě před čtvrt stoletím. Tehdy v roce 1981 s námi na zahraniční zájezd do Řecka odjel i Vladimír a stal se na 25 let vyznavačem tohoto umění – sborového zpěvu. Vedle stovek koncertů a vystoupení v naší vlasti, byl platným zpěvákem ve skupině I. basů i na desítkách zahraničních koncertních zájezdů. Zpíval s námi na athenské Akropoli, v amfiteátru v Patrasu, na bělostném ostrově Levkas, na vídeňské radnici, v krásných sálech SRN a Holandska, na koncertní šňůře ve slunné italské provincii Marche, v Pessaru, v Urbinu, Maceratě, Fossombrone a dalších italských městech, v Bulharsku, Rumunsku a Maďarsku, v bývalé NDR v Lipsku ve slavném sále Gewandhausu, v Halle a s naším nezapomenutelným předsedou Ing. Josefem Kocourkem v koncentračním táboře Oranienburku, opět v Itálii, tentokrát v severní části v Bergamu a Clusone, dále ve Švýcarsku na břehu Ženevského jezera a Rakousku, opět v SRN tentokrát v Bambergu, Coburku a Bayreuthu a

těsně před revolucí v Lotyšsku v Rize. Ani po revoluci neustávala činnost našeho Sdružení a ze zahraničních cest nutno mimo jiné uvést druhý skandinávský okruh – Norsko, Finsko, Švédsko a Dánsko a účast na oslavách 50. výročí Vylodění spojeneckých vojsk ve francouzském městě Caen a oslavách sboru v Hamburku. V tomto století to byly zájezdy do Itálie (Cividale del Friuli a Terstu), zájezd do Španělska (Katalánska) a Slovinska. Z toho všeho se Vladimír s námi radoval, to vše s námi Vladimír díky své fyzické kondici i kondici pěvecké absolvoval. Nikdo z nás nedokáže spočítat vynaložené úsilí fyzické i psychické na tuto činnost, nikdo to nepočítá, ale každý z nás to dělá s opravdovou láskou. I Vláďovi byla tato láska náplní jeho života.

My všichni se ztotožňujeme s ideou dalšího Foerstrova sboru *Oráč*, v němž pilný a pracovitý člověk je symbolizován právě touto mýtickou postavou Krista.

Josef Bohuslav Foerster: *Oráč*

O své lásce, práci ve Sdružení, koncertech doma i v zahraničí, Vladimír rád vyprávěl a tak byl oblíbeným učitelem i mezi stovkami svých žáků na Základních školách v Praze 7, Korunovační, kde po 12 let vyučoval a vychovával a Praze 4, Plamínkové, kde pracoval další léta. Věnoval se svým žákům i mimo školu a tak tyto aktivity přetrvaly i do doby, kdy odešel ze školy do důchodu, ale mládeži se věnoval i nadále v Domě dětí a mládeže v Praze 7 Na Kotlářce. Jeho obliba ve škole nebyla založena na malých nárocích na žáky, ale právě naopak, na tom, že od mladých lidí vyžadoval důsledně nejen vědomosti a znalosti svého oboru, ale i plnění mravních a etických norem. Svými znalostmi a kulturností jednání byl vždy zářným příkladem. Se svými žáky trávil i hodně mimoškolního času, na táborech při kytáře, na turistických pochodech a cykloturistických trasách.

Byl člověkem společenským a tak byl pojímán mezi svými kolegy a kolegy na škole, s nimiž udržoval krásná přátelství i po odchodu do důchodu. A tak jsme se my zpěváci neznárodně setkávali s Vláďovými přáteli i na našich koncertech.

Zde jsme se též setkávali i s jeho paní, byla v jeho životě důležitou oporou tím, že jeho aktivity, sama výtvarnice a němčinářka, vždy podporovala. Svou přízeň věnoval i svým synovcům, s nimiž ho vázala rodinná pouta. Byl tedy osobností vyrovnanou a harmonickou, ke všem přátelskou a pozitivně smýšlející. Práci, úkolům a odpovědnosti se nikdy nevyhýbal, snažil se vždy a ve všem ostatním pomáhat. Tak chápal i své funkce v našem sboru. Mně, jako předsedovi Pěveckého sdružení pražských učitelů a předsedovi Pražských mužských sborů

mnohokrát nabídl svou pomocnou ruku. S ním jsem počítal jako se svým nástupcem v této funkci. S láskou, pokorou a skromností vytvářel kolem sebe okruh stejně smýšlejících lidí. Ač si sám dokázal mnohé odepřít, jiným se rozdával.

Odchází tedy náš dobrý kamarád a přítel, váš milovaný bratr, švagr a strýc, životní druh a vzácný člověk. Vladimíre, mohu Ti jen za sebe a všechny přítomné slíbit, že Tvoji světlou památku uchováme. Budiž čest Tvé památce!

Vážení smuteční hosté, jménem truchlících pozůstalých Vám děkuji za účast v této těžké chvíli, za slova útěchy, za květinové dary a Vaši hojnou účast na tomto rozloučení.

Leoš Janáček *Láska opravdivá*

Zcela zaplněná malá obřadní síň krematoria v Praze – Strašnicích svědčila více než jen slova a zpěv členů Pražských mužských sborů o roli našeho kolegy i v občanském životě i ve školách, kde celý život působil.

7. ročník MSFHR ve Vlachově Březí

Byl opět říjen a s ním již 7. ročník Mezinárodního sborového festivalu hudebního romantismu, který se uskutečnil ve dnech 6. – 8. 10. v jihočeském městečku Vlachovo Březí a jeho okolí.

Malebná příroda jižních Čech nás letos přivítala v zeleni – oproti loňsku, kdy bylo listí na stromech již pestře zbarvené. Babí léto se zřejmě ještě nechtělo vzdát své vlády nad krajinou, a tak se zatím nepotvrdila slova básníka, že „podzim na strakaté kobyle jezdí...“

Víkend byl tedy příjemně slunečný a díky festivalu také romantický – pro všechny vyznavače sborového zpěvu, pro všechny, kteří mají stejně krásný vztah k hudbě, ale také pro všechny účinkující, kterých se letošního ročníku zúčastnilo v sedmi českých sborech a ve dvou zahraničních celkem 357.

Jako každoročně proběhla v pátečním podvečeru pietní vzpomínka na prof. V. Matouška u pamětní desky před jeho rodným domem. Ve sportovní hale ZŠ ve Vlachově Březí se večer konalo slavnostní zahájení letošního ročníku festivalu. Účinkovaly zde sbory ŽKS Rezonance Vlachovo Březí, PS Bohuslava Hajnce Brno, SPS Slavík Pacov a PS ze Slovinska.

Sobotní dopoledne věnovaly sbory zkouškám v ateliérech na společná vystoupení na závěr festivalu. Odpoledne se konala v Galerii Bomba soutěžní přehlídka pěveckých sborů se zaměřením na interpretaci sborové tvorby období romantismu. Večer se festivalové i soutěžící

sbory rozjely do různých regionů kraje, Vimperku, Prachatic a Husince, aby i tam potěšily srdce posluchačů a podělily se s nimi o krásné pěvecké zážitky.

Členové PMS se zúčastnili jako posluchači koncertu v Modlitebně Církve bratrské v Husinci nazvaného „Večer ze zpěvů vlasteneckých“. Zde se představil PS Slavík Pacov, slovenský sbor Cantica nova Trnava a slovinský sbor Goršek Štefan – Čaki Dravograd.

Program měl velmi dobrou úroveň, přinesl jistě všem nádherné zážitky. Účinkující vytvořili příjemnou atmosféru, která se přenesla i na posluchače a ti nešetřili na závěr projevem uznání.

V pozdních večerních hodinách se všechny sbory ještě sešly na pozvání starosty ing. Petra Kubašty, aby si společně při skromném pohoštění zahrály a zazpívaly, poslechly i hráče na harmoniku z PMS a Dravogradu.

Byla neděle a do malebného vlachovobřezského kostela Zvěstování Páně se scházeli věřící tohoto poklidného městečka na ranní mši. V jejím průběhu z kůru zazněl za varhanního doprovodu J. Kubašty sólový zpěv Jany Heryánové Ryklové a po ukončení mše jako dar místním občanům zpěv sborový pod vedením sbormistra Jiřího Voběrka a nové sbormistryně Valentiny Shukliny. Pěvecké sdružení pražských učitelů a další muži ze sboru PMS uctily tak památku prof. Václava Matouška zazpíváním několika skladeb, které tento slavný rodák nejen s nimi zpíval, ale i pro potřeby ostatních sborů rozmnožoval. Potěšující byla pozornost zcela zaplněného kostela místními občany, s níž bylo toto matiné vyslechnuto a zájem nejen jeho pamětníků. Další dva koncerty se souběžně konaly během nedělního dopoledne v kostele ve Vimperku a v Prachaticích.

Dopoledne následovala v Galerii Bomba středověká hra o smyslu lidského života Oráč a smrt v provedení Alfréda Strejčka a Jitky Molavcové. Toto představení, které bylo původně situováno do místního kostela, možná získalo komorním prostředím sálu na své kráse a působivosti.

Festival pomalu končí, a tak to nejlepší na konec. Tou pomyslnou třešinkou na dortu bylo slavnostní ukončení festivalu v neděli odpoledne ve sportovní hale ZŠ ve Vlachově Březí. Po zaznění festivalové znělky a přede hry k opeře *Don Giovanni* si posluchači vyslechli úvodní slovo ředitelky festivalu Tatjany Tláskalové a krátký projev starosty obce ing. Petra Kubašty, který předal Pamětní listy účastníkům 7. roč. festivalu. Poté zazněly skladby *Dar za lásku* P. Křížkovského a *Locus iste* A. Brucknera v podání festivalového smíšeného sboru v němž dominoval sbor Besharmonie za řízení sbormistra Libora Sládka. V provedení PMS se zaskvěla svým sólovým vystoupením

opět sopranistka Jana Heryánová Ryklová ve skladbě *Panis angelicus* C. Francka.

K přítomným v sále také krátce promluvila členka odborné poroty dr. Jaroslava Modrochová o úrovni letošního hodnocené přehlídky. A potom se už vyhlášovaly výsledky letošního klání. Hlavní festivalovou cenu Cenu prof. Václava Matouška

Letos získal studentský sbor Besharmonie Gymnázia J. Heyrovského z Prahy 13 dirigovaný s naprostou suverenitou sbormistrem Liborem Sládkem. Tak to ukázalo i vystoupení tohoto sboru v závěrečném koncertu, které se setkalo s velkým zájmem publika. Dynamické vypracování skladby, které bylo respektováno v radostném projevu tohoto mladého sboru vzbuzovalo obdiv a nadšení publika. Příjemnou slavnostní atmosféru navodily i tóny *Klavírního koncertu C dur* W. A. Mozarta ve skvělém podání tentokrát klavíristky T. Tláskalové za doprovodu Pošumavské komorní filharmonie.

Společná provedení sborových skladeb festivalovým smíšeným sborem a Pošumavskou komorní filharmonií Prachatice a provedení třetí věty kantáty *Česká píseň* B. Smetany mužskými sbory byla učiněna tečka za letošním festivalem.

I tento ročník festivalu, ač byl provázen mnohými těžkostmi, se vydařil. Díky několika měsíční přípravě dramaturgické, finanční a organizační, na níž se podíleli vlachovobřezští občané vedeni ředitelkou T. Tláskalovou a starostou P. Kubaštou, bylo dosaženo i letos všech cílů festivalu v tomto kraji, kam i letos přijely, byť v omezeném počtu, kvalitní sbory zejména mladých lidí z naší vlasti i ze zahraničí. Festival ukázal, že o hodnotný sborový zpěv se nemusíme v naší zemi obávat, což vyplynulo i ze závěrečných slov ředitelky festivalu: „Kde srdce zpívá, píseň ani národ neumírá“.

V. Honcová, UČPS

Výsledková listina MSFHR 2006

Hlavní cena prof. Václava Matouška pro absolutního vítěze přehlídky: Smíšený studentský sbor Besharmonie Praha (sbormistr: Libor Sládek)

Cena Musica Romantica za nejlepší provedení romantické skladby: Sukův ženský komorní sbor Benešov (sbormistr : Helena Sochová) za provedení skladeb Antonína Dvořáka *Prsten a Skromná* z cyklu *Moravské dvojzpěvy*

Cena Moderna za pozoruhodné nastudování skladby soudobého autora na romantický námět: Smíšený pěvecký

sbor Cantica Nova Trnava – Slovensko (sbormistr: Gabriel Kalapoš) za provedení skladby Zdenka Mikuly *Lúčne hry*

Cena Bedřicha Průchy za nejlepší provedení lidové písně:

Smíšený pěvecký sbor Blahoslava Hajnce Brno (sbormistr: Eva Hajncová) za provedení moravské lidové *Ten Kónické zámek* v úpravě Rudolfa Zavadila ml.

Cena Junior pro nejlepší studentský sbor: Studentský pěvecký sbor Canto při Gymnáziu Vimperk (sbormistr: Jana Tláskalová)

Cena da Camera pro nejlepší komorní sbor: neudělena

Cena pro nejlepší zahraniční sbor: neudělena

Cena Jindřicha Bošky za dlouholetou sbormistrovskou práci: neudělena

Dále bylo uděleno Čestné uznání za propagaci slovinské národní hudby Mužskému pěveckému sboru Goršek Štefan – Slovinsko (sbormistr: Janez Kolerič)

Zpracovala: Tatjana Tláskalová, ředitelka festivalu MSFHR. Ve Vlachově Březí, 12. 10. 2006

Hledání hudebních kořenů

Stalo se až módní záležitostí hledat své předky, hledat kořeny svého rodu, pátrat po sídlech svého rodu. Jsou dosud nedocenené práce muzejních pracovníků v řadě měst, kde se této činnosti věnují. Již ve svém dětství jsme obdivovali publikaci P. Josefa Vojáčka ze svého rodiště, nazvanou *Grunty, domky a jejich majitelé v Lysé nad Labem*. Před časem jsem se setkal s podobnou prací u pracovnice muzea J. Krumpholcové v muzeu a knihovně v Rožďalovicích nebo prací J. Voláka *Muzikantský rod Foerstrových v Osenicích a Dětenicích*. S podobnými aktivitami se setkal i můj bratr a napsal o tom našemu *Zpravodaji*:

Při našem prázdninovém putování podkrkonošským krajem společně s bratrem Františkem a jeho paní jsme navštívili muzeum v Semilech, kde nás mimo jiné zaujala expozice nazvaná *Osobnosti Semilska*, věnovaná významným rodákům Semil a jejich okolí, kteří vynikli v oblasti kultury a vědy. Jedním z nich byl **hudební skladatel Jindřich Hybler**, nar. 1891, absolvent soukromé pražské varhanní školy A. J. Černého, student hudebních věd na Univerzitě Karlově (1911 – 1914) a mistrovské školy Josefa Bohuslava Foerster, jehož se později stal osobním tajemníkem.

Již na studiích působil Hybler v několika hudebních tělesech jako hráč na violu, sbormistr a dirigent. V městském divadle v Semilech pod jeho režii se uskutečnil koncert kroužku studentů ve prospěch Ústřední matice školské. V roce 1928 byl na náměstí v Semilech odhalen pomník Františka Ladislava Riegra (autor Ladislav Šaloun). Při slavnosti promluvil dr. Karel Kramář a mužský sbor zazpíval Hyblerův hymnus *Národu svému* na slova Riegrovy závěti. V roce 1929 byl uveden jubilejní koncert Foerstrový společnosti ze skladeb J. Hyblera. Roku 1930 organizuje a řídí slavnostní koncert k oslavě 70. narozenin J. B. Foerstra. Účinkují Pěvecké obchodnické sdružení v Praze a Hyblerovo kvarteto. Roku 1934 z jeho podnětu věnuje Svatobor z Riegrovy nadace 1500 Kč umělcům českým, zvláště nadaným.

V době nacistické okupace pořádá Česká hudební společnost v Praze večer soudobé hudby. Zde byla uvedena Hyblerova klavírní suita *Stežka*. Autory dalších děl byli: Osvald Chlubna, František Pícha, Silvestr Hippmann a Alois Hába. Z umělců, kteří tehdy účinkovali dnes přetrvává snad jen jméno klavíristy a hudebního vědce dr. Václava Holzkněchta. Čtenářsko pěvecký spolek Jizeran v Semilech pak uvádí 21. května 1944 Hyblerův večer, věnovaný zcela skladbám J. Hyblera. Zde vystoupili umělci, kteří účinkovali při koncertě České hudební společnosti v Praze a semilská vokální tělesa. Dětský sbor Jizeránek, ženský a smíšený sbor Čtenářsko pěveckého spolku Jizeran. Sbormistry byli L. Brunclíková-Závitkovská a sám autor. Soudobá zpráva ještě uvádí, že skladatel J. Hybler byl bouřlivě vyvoláván, a předán mu jako dar od Jizeranu krásný pohár. Všichni účinkující hosté se zřekli svých honorářů ve prospěch Jizeranu.

Od ledna 1944 působil na hudební škole v Semilech, kam dojížděl z Prahy. Od roku 1945 do roku 1947 zde byl ředitelem.

Svůj vztah k literatuře, hlavně k poezii vyjádřil tím, že většinu z jeho 50 opusů tvoří skladby vokální. Zhudebnil verše Ant. Klášterského, Ant. Sovy, Viktora Dyka, Karla Tomana, J. V. Sládka a dalších básníků. Semilskému Jizeranu věnoval sbor *Kozákov*. Ten byl naposledy zpíván při vzpomínkovém večeru Jizeranu dne 2. dubna 1960 v sále semilské sokolovny. Byl přítelem významných osobností pražského kulturního a uměleckého života, zejména hudebního. Spolupracoval též s Čs. rozhlasem. Významný byl jeho vliv na semilský kulturní život. Přátelství i umělecká spolupráce ho pojila s několika pěveckými sbory kupř. v Kladně, Čáslavi, Úpici, především však se semilským Jizeranem.

Nelze opomenout ani jeho skladby s duchovním námětem a jeho působení při odborném organizování hudebního života na kůru mariánského poutního kostela

Navštívení Panny Marie v Bozkově. Současný regenschori pan Jiří Kurfířt st. (otec sbormistra Jizeranu a ředitele LŠU v Semilech Jiřího Kurfírta) vzpomíná ve svém díle *Hudba na bozkovském kůru* (vyd. 2005), že skladatel a profesor Jindřich Hybler ze Semil, potomek někdejšího kantora bozkovského Daniela Auhrabky, věnoval cyklus mužských sborů Bozkovské chvalo zpěvy. Chodíval do Bozkova pěšky i jako poutník. Po návratu z komunistického vězení o pouti v srpnu a šedesátých letech zaznělo tu za jeho účasti první provedení mše J. B. Foerstra *In honorem Sanctissimae Trinitatis*, složené uprostřed války v roce 1942. Jako předseda Foerstrovy společnosti byl prof. Hybler velmi spokojen s provedením byť v obsazení takřka komorním. Schola cantorum, která vznikla při kůru v Bozkově, vděčí též za jeho odborné působení zde. Zemřel v Praze dne 2. 2. 1966.

Josef Zumr, Semily

Mužský sbor Lyra Kamnik v Praze

První e-mail ve složce Lyra Kamnik je datován 23. 2. 2006 a byl odeslán novým předsedou nám známého slovinského sboru, s nímž nás vážou pevná pouta více jak dvacetiletého přátelství. A je až obdivuhodné, že tato pouta vydržela dvě desetiletí a přinesla plody krásných koncertů v Kamniku a v Praze a slovinskému sboru v Praze i významné ocenění v soutěži Praga Cantat. Zájezd Slovinců má jedno prvenství.

Byl totiž zcela projednán jen elektronickou poštou od onoho e-mailu 23. 2. až po poslední, kterým jsme jim sdělovali místo a hodinu setkání v Praze, který byl odeslán 20. 10. Touto cestou byly předávány všechny potřebné informace a dokumentace a zorganizován úspěšný zájezd. Poděkování patří všem, kdož se jakkoliv podíleli na tomto úspěchu, od překladů textů (M. Černý), k zajišťování prostor pro koncert a setkání (J. Klička), zajišťování pozvánek a programů a uvádění na koncertě (F. Zumr a A. Gabor), zajišťování finanční stránky akce (J. Stibůrek), příprava a provedení našeho programu v kostele (V. Shuklina), našeho programu na setkání po koncertě (St. Grossmann a A. Gabor) a na dobré úrovni našeho zpěvu a zajištění publika v tak odlehlé části Prahy – na Spořilově (nejen ti členové, kteří byli na zájezdu ve Slovinsku).

V krásném kostele sv. Anežky České v Praze 4 – Spořilov se v neděli 29. října oba sbory setkaly ke krásnému koncertu. Nejprve PMS uvedly skladby B. Smetany, A. Archangelského, J. B. Foerstra a L. Janáčka pod vedením sbormistryně Valentiny Shukliny (její druhé vystoupení s PMS) a ve druhé části zpíval hostující slovinský sbor Lyra Kamnik pod vedením A. Missona skladby slovinských skladatelů. Ve zpěvu našich přátel

bylo patrné, že mají mladé hlasy, výborné sólisty a výborného sbormistra. Tedy dostatek trumfů pro další existenci sboru. V závěru koncertu nechyběl společný zpěv české skladby – *Věna B. Smetany* – která byla pro všechny mužské sbory na soutěži festivalu Praga Cantat povinnou skladbou – její řízení však galantně přenechal A. Misson naší sbormistryni V. Shuklině. Její řízení a její pojetí skladby sklidilo potlesk nejen publika, ale i samotných zpěváků.

Po koncertě se sešly oba sbory ke společnému setkání, zahájeném po česku *Hesly B. Smetany* a pak už až do odjezdu Slovinců se zpívalo, hrálo a hodovalo. Myslím, že i nám se podařilo pro slovinské přátele připravit v Praze vřelé přijetí.

Hudební tradice v českých lázních

Podzim pro lázeňské hosty je obdobím, kdy nelze počítat s dlouhými vycházkami do okolí a tak se život pacientů soustřeďuje do společenských místností lázní. Vždy, když začínaly náledí a plískanice, jsme vyjížděli do jáchymovských lázní a tam ve zcela zaplněných sálech provedli řadu krásných koncertů před mezinárodním publikem.

To jsme byli asi o 15 až 20 let mladší a nevadilo nám tolik, že jsme se vraceli do Prahy po dvouhodinové jízdě často hodně po půlnoci. Pan prof. Šídlo velice dbal na kvalitu každého provedení a tak jsme byli zváni téměř každý rok.

Nyní, když jsem byl pozván na lázeňský koncert do Anenských slatinných lázní v Lázních Bělohrad, musel jsem si nejdříve zajistit dopravce pro tak vzdálenou destinaci v době, kdy se již musí počítat i se sněhem a náledím. Této role se ochotně ujal opět můj bousovský přítel Zdeněk a tak jsme v mrazivém odpolední v pátek 3. listopadu bezpečně dorazili do předsálí lázní. Překvapením pro mne bylo setkání s naším členem Milanem Krocem, který právě v těchto dnech v lázních začínal svůj léčebný pobyt.

Lázně získaly v uplynulých dnech jako jediné u nás už certifikát EU. A koncert, který jsme očekávali, patřil i k té léčebné kůře.

Jana Heryánová Ryklová a šéflékař těchto lázní MUDr. Václav Šolc i letos připravili pro lázeňské hosty a širokou veřejnost koncert, který svou dramaturgií a provedením zaujal a potěšil zcela zaplněný kulturní sál lázní. Jak bylo patrné z výčtu skladatelů na programu koncertu – A. Dvořák, B. Smetana, F. Lehár, J. Strauss, E. Kalmán, L. Bernstein, F. Loewe, nemohli jsme očekávat od operní zpěvačky a jejich přátel nic jiného než zpěvy

z oper, operet a muzikálů nazvané *Z opery do operety*. Žánry, které jsou si tak podobné a záleží jen na kvalitě provedení a míře vkusu interpretů, aby byly vnímány jako rovnocenné. A to se zde právě stalo.

Vedle profesionální zpěvačky vystoupili i amatérští pěvci – barytonista V. Šolc a tenorista M. Ledvina a spolu s klavíristkami Silvií Šolcovou a Hanou Volkovou ukázali, že lze svůj hlasový fond a umělecké nadání při soustavném studiu zúročit touto činností na vyšší úrovni. Obecenstvo přijalo koncert vřele a aplaudovalo všem účinkujícím po celý večer. I improvizované rozloučení písní *Zvonky štěstí* připadlo všem upřímně a milé. Díky všem za krásný večer.

Úspěchy a neúspěchy posledních dnů

Za nesporný úspěch můžeme počítat celý koncertní zájezd slovinského sboru Lyra z Kamniku, jeho umístění na 2. místě v kategorii mužských sborů v soutěži festivalu Praga Cantat, náš společný koncert v kostele na Spořilově a tradiční setkání se slovinskými pěvci.

Za velký úspěch považuji bleskovou odpověď téměř čtvrtina čtenářů *Zpravodaje*, v níž se vyslovují pro zaslání této tiskoviny elektronicky na svou e-mailovou adresu. Odpověď jsem též dostal až z Hamburku (Volker Heinrich, předseda HL) a Teheránu (Írán), kde je v současné době velvyslancem Slovinské republiky náš velký příznivec Matjaž Puc se svou paní Veselkou. To svědčí o opravdovém zájmu čtenářů o tento časopis.

Za neúspěch je nutné považovat transformaci správce budovy školy ve Slezské, kdy nový správce (Dům dětí a mládeže Praha 2) nám vyhradil k pronájmu zkušebny místo pondělka čtvrtek a my jsme tím přišli o 5 aktivních zpěváků. Tento organizační zásah ohrozil přímo další existenci sboru. Zatím nevíme, jak se s touto ztrátou vyrovnat.

Co připravujeme

17. 11. Vystoupení na vzpomínkové slavnosti k výročí 17. listopadu u koleje Josefa Hlávky, Jenštejnská 1, Praha 2. Sraz v 8.30 hod., začátek v 9 hod.

27. 11. V následujícím týdnu – natáčení silvestrovského šotu pro ČT

20. 12. Předvánoční zpívání pro seniory v Chodovské tvrzi (pořádá Centrum sociálních služeb Praha 11), sraz 13.45, začátek 14 hod.

Spolupráce nebo výpomoc na provedení *České mše vánoční J. J. Ryby* – SUDOP ve dnech 9. a 10. 12, 17. 12., 28. 12. a dále 7. 1. Informace podá St. Grossmann (telefon 257811869, 604681730).

Poděkování

Redakce *Zpravodaje* děkuje za významné sponzorské dary, které došly na náš účet u ČSOB 500685413/0300 Mgr. Tatjaně Tláskalové a Ing. Václavu Polanskému.

Kalendárium

Narozeniny: 4. 11. Vl. Hanzlík (79), 6. 11. J. Stibůrek (67). 10. 11. M. Černý (75), 14. 11. P. Bach (66), 16. 11. M. Mleziva (81), 22. 11. L. Stehlík (72), 23. 11. St. Pfeřčěk (72); 3. 12. M. Brabec (60), 5. 12. A. Fišer (74), L. Klíma (46); 12. 1. St. Sedláček (74).

Jmeniny: 4. 11. Karel Brožek, 12. 11. Miloslav Brabec a 18. 12. Miloslavové Mleziva a Samek; 23. 1. Zdeňkové Hynek a Vykopal.

Všem přejeme pevné zdraví!

Protože toto číslo *Zpravodaje* je posledním v letošním roce, děkujeme všem za čtenářskou přízeň a přejeme všem našim členům a příznivcům příjemné prožití letošních vánočních svátků.

Redakce

Uzávěrka tohoto čísla: 15. 11. 2006. Na vydání a distribuci spolupracovali: V. Honcová, T. Tláskalová, J. Zumr, F. Zumr (neoznačené příspěvky) a P. Štěpnička.

Vydává PSPU, Jihlavská 609, 140 00 Praha 4, tel. 261 262 517. IČO 16188161.

WWW: <http://www.ucps>, E-mail: zumr.frantisek@seznam.cz, nebo prazske.muzske.sbory@seznam.cz.